

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 6(86)
1.06.2020 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

7 червня християни відзначають одне із найбільших свят – День Святої Трійці. Цей день ще називають відповідно до Старого Заповіту П'ятидесятницею, Святом тижнів, Святом урожаю чи Днем перших плодів. Його відзначали щорічно в Ізраїлі в кінці жнив. В Книзі Дій Святих апостолів розповідається, що саме на це свято Святий Дух був пролитий на Христових учнів. Виконання цієї обітниці, яку Ісус дав апостолам перед тим, як вознісся на небо, було зовсім не випадковим у цей святковий день, так само як не була випадковою смерть Христа саме на свято юдейської Пасхи. Зішествя Святого Духа завершило земний труд Христа. Через Дух Святий Церква Ісуса Христа пов'язана зі своїм Господом до Його Другого приходу. Сходження Духа Святого супроводжувалося великими ознаками: сильним шумом з неба, що нагадував шум вітру; учням також були видні «розділені язика, ніби вогненні», які осіли на кожному із них. Написано, що у той момент усі учні Христа сповнилися Духом Святим і почали говорити іншими мовами, якими Дух давав їм промовляти.

Це сталося у Єрусалимі саме тоді, коли велика кількість людей не тільки з Юдеї, але й з усієї Римської імперії прибула на свято Перших плодів, щоб поклонитися Господу. Так вони стали свідками цієї надзвичайної події. Коли зчинився гомін, велика юрба людей зійшлася і почула, як Христові учні, сповнившись Духом Святим, почали говорити іншими мовами – мовами усіх народностей, які там перебували, а їх було тоді більше шістнадцяти. Усі вони чули, як Христові учні говорили про Божу величність. Люди, що жили в різних частинах Римської імперії, на своїй рідній мові чули Євангельську звістку. Цей день став знаменним також і тим, що біля трьох тисяч людей цього святкового дня увірували в Господа Ісуса Христа і стали Його учнями. Саме тому День П'ятидесятниці називають ще днем народження Церкви Христової.

То ким же являється Дух Святий? Біблія вчить, що Він є третьою Божественною особою Святої Трійці. В Книзі Дій Святих Апостолів 5:3,4 ім'я Духа Святого вживається нарівні із іменем Бога, Він наділений усіма Божественними атрибутами. Святий Дух згадується в одному ряду із Отцем і Сином, як рівний їм і невіддільний від Них. Ісус Христос у Мт. 28:19 дав повеління апостолам христити учнів в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Він вічний, як і Бог. Дух Святий був присутній при створенні світу, сила Його безмежна, саме Він – Божественний автор Святого Писання. Тобто Дух Святий є особистістю, як і Бог Отець, і Бог Син. В Книзі Дій описано багато випадків, коли Дух Святий безпосередньо говорив до апостолів та учнів Христових.

Для чого Господь послав Дух Святий на Своїх учнів? В чому полягала задача Духа Святого і в чому Його служіння сьогодні? Для тих людей, хто живе без Ісуса Христа, роль Духа Святого полягає у викритті їхніх гріхів, свідченні про правду Божу та суд Божий. Святий Дух доводить до їх свідомості той факт, що вони відділені від Бога через гріховність своєї природи, що вони винні перед Богом, і що їх чекає вічний суд. Також Слово Боже в 1 Ів.1:5 вчить, що Бог є світло, і в Ньому нема ніякої темряви: «А справжнім Світлом був Той, Хто просвічує кожну людину, яка приходить у світ.» (Ів.1:9). Люди, які живуть без Господа, порівнюються з людьми, що перебувають у темряві. Вони не можуть бачити, куди йдуть і що їх очікує попереду.

Але коли грішна людина чує євангельську звістку, Дух Святий, неначе промінь сонця, розсікає темряву і показує людині її гріхи, показує Божу святість і застерігає про небезпеку вічного суду, якщо людина не примириться із Творцем і не прийме Ісуса Христа. У цей момент людина починає відчувати докори сумління за всі гріховні вчинки, які вона робила, в неї виникає страх перед Богом, і вона постає перед вибором: чи покоритися Богу і слідувати за Ним, чи продовжувати і далі жити грі-

шними, тобто відділеними від Бога та позбавленими Його присутності, більше здатними робити зло, аніж добро. Не обов'язково бути злочинцем, адже дорога гріха починається спочатку із непослуху, із відвертого ігнорування Божих законів та заповідей, що з часом переходить у постійний бунт проти Бога. Тоді людина стає сама собі богом, вирішуючи, що є добро, а що зло виключно на підставі своїх бажань та інтересів. Але ті люди, які увірували в Христа, запечатані Святим Духом. Ось що пише Апостол Павло до християн у Ефесі: «У Ньому й ви, почувши слово правди, – Євангелії спасіння вашого, – і увірувавши, запечатані обітованим Святим Духом.» (Еф. 1:13). Як у світі для

підтвердження достовірності певні докумен-

ти скріплюються печаткою, так і належність християн Богу підтверджується печаткою Святого Духа. Також Він ще названий Божим завдатком християнам: «Він є завдаток спадку нашого для повного визволення відкуплених на хвалу слави Його.» (Еф. 1:14). Що таке завдаток у звичайному розумінні? Це наперед видана частина від грошової суми, яка має бути виплачена для забезпечення виконання угоди, скажімо, наприклад, на придбання нерухомості. Тобто, покупець дає продавцю грошовий завдаток як гарантію того, що в обумовлений строком час він оплатить повну вартість покупки. Ісус послав Своїм послідовникам дар Святого Духа, який є гарантованим завдатком того, що певного часу Христос забере їх до себе у Вічне царство, бо він має на них повне право. Він на Голгофі заплатив повну ціну нашого відкуплення від влади гріха, смерті та диявола – добровільно віддав Своє життя за людей.

В посланні до Римлян 5:5 сказано, що любов Божя пролилася у серця християн Духом Святим. Завдяки цьому учні Ісуса стали спроможними виконувати Христові заповіді, в тому числі і любити своїх ворогів. Святий Дух також виявляє гріх у житті віруючих людей та виробляє духовні плоди, які перелічені у Гал. 5:22–23: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, стриманість. Сам процес дії Святого Духа в людині є невидимим, але обов'язково видимий результат Його дії. Дух Святий також свідчить про істину, навчає тому, чому навчав Христос, допомагає відрізнити, де істина Божя, а де підробка під неї, тобто обман. Дух Святий хоче керувати усім життям християнина, наповнювати Його, давати мир і радість, перетворювати у образ Христа. Тому дуже важливо покорятися Духу Святому, коли Він говорить до серця, до сумління, навчає правді та спонукає залишити гріх.

Дорогий читачу! Чи дозволив ти світлу Божого Слова просвітити темряву твоєї душі Духом Святим? Що ти вважаєш кращим для себе – жити у темряві, чи ходити у світлі Божої істини? Можливо, у твоєму серці вже давно є бажання покоритися Богу, належати Йому, але ти не впевнений, що зможеш іти таким шляхом? Знай, що Бог про тебе уже потурбувався. Він послав усім бажаним Його прийняти Духа Утішителя, Духа, що дає силу бути вірним Господу за будь-яких обставин. Прийняття цього важливого рішення залежить тільки від тебе. Тому хотілося б побажати усім читачам прийняти цей дорогий дар Святого Духа, посланий Творцем для Церкви Христової, щоб успадкувати усі Божі обітниці та мати вічне життя із Творцем.

Павліна Снівак

ДУХ СВЯТИЙ

ховним життям без Бога. Таку дію виконує Дух Святий у житті кожної людини, бо Бог у Своїй великій любові хоче дати шанс кожній людині примиритися з Ним.

В Книзі Дій Святих Апостолів описується, як надзвичайно використовував Господь людей, сповнених Духом Святим. Через їхню проповідь Євангелії тисячі людей увірували в Господа Ісуса Христа. Життя цих людей докорінно змінилося, мир і радість запанували в їхніх серцях, чудеса слідували за чудесами, коли Дух Святий поселився у їхніх серцях. Для християн служіння Духа Святого є багатостороннім. Саме Він наділяє їх необхідною мудрістю і силою для виконання головного покликання Церкви – нести Євангелію світу. Адже головна істина Божого послання до людей – це те, що Бог їх любить, бо Бог є любов. Божий гнів та Божий суд не був визначений для людей, але для сатани та демонів – ангелів, що збунтувалися проти Творця разом із дияволом. Та диявол обманом підкорив своєму бунту людей, створених Богом. Че-

Дорогоцінні істини Євангелії: (1 Ів.5:4)

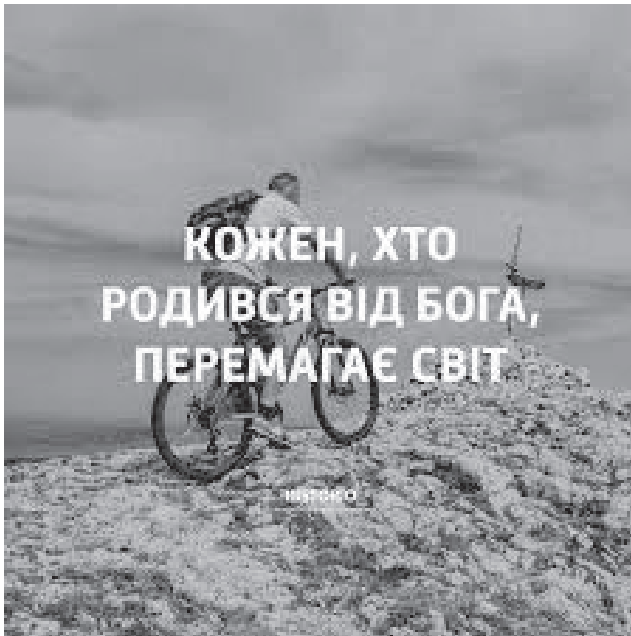
«Бо кожен, хто народився від Бога, перемагає світ»

Бог, який створив світ і все, що в ньому є, дав кожному з нас життя, дихання і все необхідне для нашого існування. Він створив з одного чоловіка усі народи, щоб вони заселили землю. Бог установив для них терміни і межі проживання. Господь зробив так, щоб люди прагнули Бога і, шукаючи, знайшли Його. Адже Він – поруч з кожним, Він наповняє все Собою, ми в Ньому живемо, рухаємось і існуємо. Слава і хвала Йому!

Як ми прийшли в цей світ? Зрозуміло, щоб стати дитиною в фізичному сенсі, треба народитись. Так само, щоб стати дітям Божим, необхідно отримати друге народження. Воно відоме як народження згори, навернення або спасіння. Щоб зрозуміти тему сьогодишньої статті, довідаємось на початку про народження від Бога. Для цього звернемося до Євангелії від Івана, перший розділ. Апостол Іван розповідає про початок всього: ще до існування світу було Слово, і Слово було з Богом, і Слово було Бог. І Той, Хто був Словом, був Богом споконвіку. Через Своє Слово Бог все створив, видиме і невидиме. І Слово прийшло в наш світ, та Його власний народ не прийняв Його. Хто це Слово? Це Сам Син Божий Ісус Христос. І інший вірш говорить, що Слово стало людиною і оселилось серед нас. Далі апостол каже, що ми побачили Його Божественну велич, велич Єдиного Сина Отця Свого. Ісус Христос був сповнений благодаті і правди.

До якого народу прийшов Син Божий? Звісно, ми знаємо – до Ізраїлю, це був вибраний Богом через праотця Авраама народ. Але цей народ в особі тодішньої духовної еліти не прийняв Його. І апостол Іван пише далі такі слова: «Але всім тим, хто прийняв Його й повірив у Нього, Він дав право стати дітьми Божими. Вони не народжуються, як немовлята, за бажанням, чи волею батьків їхніх. Вони народжуються від Бога» (Ів. 1:12–13). Тобто людина не стає християнином по спадку, маючи батьків – християн, також не може народитися згори через зусилля своєї плоті. Хоча людина і бажає отримати спасіння, але її особистого

бажання недостатньо. Ні одна людина не може дати інший спасіння від смерті. Тоді як це народження відбувається? Відповідь находимо в словах: *але від Бога народилися*. Це означає тільки одне, що сила, яка здатна відродити людину до нового життя, знаходиться не в чому-небудь або в ко-

му-небудь, а тільки в Бозі. Відродження – це дія Бога, якою Він оновлює людське серце, мертве через гріхопадіння, до життя. Відродження або народження згори необхідно всім людям, оскільки всі нащадки Адама і Єви заскніли в гріхах і неспроможні ні до чого доброго. Ап. Павло в посланні до Єфесян писав, що люди по своїй природі мертві через гріхи та беззаконня, через те і відділені від Бога і позбавлені всякої надії. Через те і спасіння Бог звершив по Своему великому милосерддю, не по людських заслугах, а по Своїй милості та великій благодаті, виявленій до нас через Ісуса

Христа. І нас оживив разом з Христом із мертвого стану. Тобто, відродження – це дар Божої благодаті. Це не піддається осмисленню, надприродна праця Святого Духа, що діє в нас, в результаті якої ми переходимо від стану духовної смерті до життя в Дусі. Відродження змінює природу нашої душі, наворачуючи її до Бога. Плід відродження – віра. Тобто відродження народжує віру. І цією вірою в Бога і в Сина Божого ми перемагаємо цей світ. Не світ як творіння Боже, а цей світ як світову сатанинську систему зла і обману. Світова система – це жахлива програма спокус, яка невпинно намагається відтягнути нас подалі від Бога і від того, що вічне, захопити нас тимчасовим і плотським. Люди цього світу повністю поглинуті швидкоплинними і чуттєвими речами. Вони стали жертвами того, що проходить, що тлінне. Тільки людина, народжена від Бога, дійсно перемагає світ з його пожадливістю очей, хтивістю тіла і пиhoю життєвою. Це все від світу. Не великі вчені, філософи чи психологи перемагають світ, а прості віруючі люди, які розуміють, що видиме до часу, а невидиме вічне. Світло Слави Божої, явлене в Ісусі Христі, затьмарює славу світу цього. Дякуючи Ісусу Христу та дарованому Ним спасінню віруюча людина є переможцем невидимого світу бісівського та людського зла, яким керує сатана, щоб брати в полон людські душі. Віра в Ісуса Христа і посвячення життя Господу робить людину переможцем. Ісус Господь переміг на Голгофі сатану і його царство темряви, і цю перемогу Він дав нам, Своїм дітям, які увірували в Нього, прийняли Його вірою в своє серце, і дав нам владу бути Його дітьми. А якщо ми Його діти, то будемо і спадкоємцями в Його славі в вічності. Яке прекрасне майбутнє чекає всіх, хто народився від Бога і прожив з Ним до кінця!

Хай Бог благословить тебе, дорогий читачу, щоб Господня благодать торкнулась твого серця, і ти народився згори, щоб увійти і побачити Царство Боже, про яке сповіщав нам Сам Господь Ісус Христос. Амінь.

Олександр Волтарніст

ДОЩ БЛАГОДАТІ

Що таке благодать? – Це щось корисне, потрібне, що ми отримали і за що не платили жодної ціни. Це те добре, до чого не приклали жодних зусиль, але маємо його. Всі ми переживаємо багато благодаті, благословень протягом життя. Та що там життя, навіть протягом кожного дня. Такі прості речі як прокинутися і побачити ранкове сонце, з'їсти смачний сніданок, який хтось приготував, піти на прогулянку до лісу, споглядати веселку в небі – це все благодать.

Про наш добробут турбується Господь. Він благословляє нас «дощем благодаті», аби в світі, який Він створив, ми були щасливими. Тобто, якщо ми не переживаємо благодаті від людей, які поруч нас, то точно її отримувемо в величезній кількості від Отця. Турбота Бога про нас засвідчує, що ми (конкретно ти, я і будь-яка інша людина) не байдужі і не забуті для Нього. Ми завжди перед Його очима, Він завжди має для нас щось приготовлене, що порадує нас, що принесе мир у серце, що поверне надію на добре майбутнє.

Якщо йти по вулиці і дивитися на перехожих, можна побачити багато усміхнених облич. Можна побачити когось замріяного чи замисленого. Когось заклопотаного, а когось з піднесеним настроєм. І погодьтеся – вкрай рідко бачимо дорослу людину, яка йде і гірко плаче посеред вулиці чи виглядає неймовірно злою. Скоріше таку людину побачимо у неї вдома, за зачиненими дверима...

Якось я стала свідком цінної розмови однієї мами з її дочкою. Вона сказала своїй п'ятирічній доньці: «Якщо ти зараз зла і відчуваєш в собі багато негативних емоцій, тоді зайди в те місце, де нікого немає, і перечкай цей момент, а потім весела та усміхнена повертайся до людей». Урок від мудрої мами – не приймати рішення «на емоціях» і не керуватися ними в діях. Перечекати свою внутрішню «бурю», аби не порушити баланс добре проведеного спільного часу свого і близьких людей, давши вирватися назовні негативу, який закипів всередині. Дорослі, на відміну від дітей, в більшій мірі вміють це робити, але не завжди хочуть, вибирають так діяти... Як кажуть в Україні, «на людях» – там ми спокійні, усміхнені, терплячі і там ми добре виглядаємо. І, на жаль, не часто замислює-

мось над тим, що, будучи вдома з рідними, ми теж поруч з людьми. З нами мешкають теж люди, які не заслуговують на те, щоб ми «псували їхній день».

Божим благословенням є тиша. Тихе місце, де ми зможемо не тільки перечекати бурю власних емоцій, але і мати якісний час розмови з Богом і з самими собою. Наша тиша показує, ким ми є. Крик, біль, образа і нарікання виявляють те, що всередині нас, але в тиші припиняється шторм, приходить спокій. В тиші ми можемо «ходити по воді»: «Петро вийшов з човна і пішов по воді, щоб наблизитися до Ісуса. Але він побачив сильний вітер і злякався, і почав потопати» (Мат 14: 29–30). Ми часто, подібно Петру, бачимо сильний вітер, але коли почнемо дивитися на Ісуса і спокійну воду, то тільки тоді стаємо здатними вийти з «човна», а вийшовши – побачити ціліснішу і більшу картину. А коли більше бачимо, то більше і розуміємо. В тиші серце спокійне, в тиші чуємо голос Бога, який каже: «ди». І якщо, зробивши перші кроки, лякаємось, тоді отримуємо Божу простягнену руку допомоги. В тиші ми можемо спокійно і без метушні насолоджуватися тим, що в нас є, переживати радість щоденних благословень. В тиші немає бурі, а отже, є тверезе мислення і вихід з негараздів.

По одній і тій самій вулиці йдуть різні люди, там вони приблизно виглядають однаково, а в домівках своїх – кожен згідно свого вибору. Хтось дивиться на те, чого немає, а хтось на надміру благословень. Хтось, відповідно, сумує, а хтось дякує. І часто той, хто дякує, на практиці має менше, ніж той, хто сумує, бо щастя не вимірюється речами. Щасливе серце – те, яке має спокій, яке постійно переживає любов, наповнюється нею, а переповнюючись, ділиться з ближнім. Бог є Любов, і мені невідомі жодні інші джерела щастя, бо, спробувавши з цього джерела, знаю, що усі інші скороминучі і менш вартісні.

Побачити благодать Божу – це зусилля. Коли серце людини прихиляється до Бога, то плоть не задоволена цим. Грішна природа всередині нас прагне віддалитися від Бога, сама панувати над своїм життям. Внутрішній конфлікт серця і плоті може призвести до сліпоты. Плоть бачить «як має бути пра-

вильно на її думку», нарікає і знецінює Божу благодать: «І що з того, якщо те, і те, і все інше не так?» – ось що вона говорить сердцю. Слухати плоті – це як бути тими, хто фізично бачать, але осліплені, і тими, хто фізично чують, але глухі. Мати серце відкрите і прихильне до Отця – означає вміти сказати своїй плоті: «Ні, так недобре, як ти хочеш, того не буде, кінець. Крапка!» і визнати: «Насправді в моєму житті більше благодаті, ніж мені здається. Я є людиною благословенною Отцем, дитиною Самого Творця, і моє життя – це дар, який треба використовувати з користю, а не витратити його час надаремно, нарікаючи і шукаючи в ньому недоліки».

Не тільки плоть, але і диявол не спить. В Біблії написано: «Будьте тверезі, пильнуйте, тому що супротивник ваш – диявол, ходить, мов ревучий лев, що шукає, аби когось поглинути» (1 Пет 5:8). Диявол особливо активний не тоді, коли ми далеко від Бога, бо і так, якщо далеко, то йдемо на погибель, але коли близько, коли шукаємо Творця та прагнемо, щоб Він став нашим Спасителем, Другом, Батьком. Тоді диявол всіма методами нас атакує, посилає отруйні думки, використовує обставини таким чином, аби показати, як все погано в нашому житті, і яким поганим є Господь. Побачити Бога і щоденну благодать, яку Він посилає в наше життя, – це відвага, вияв віри і зусилля в критичні момен-

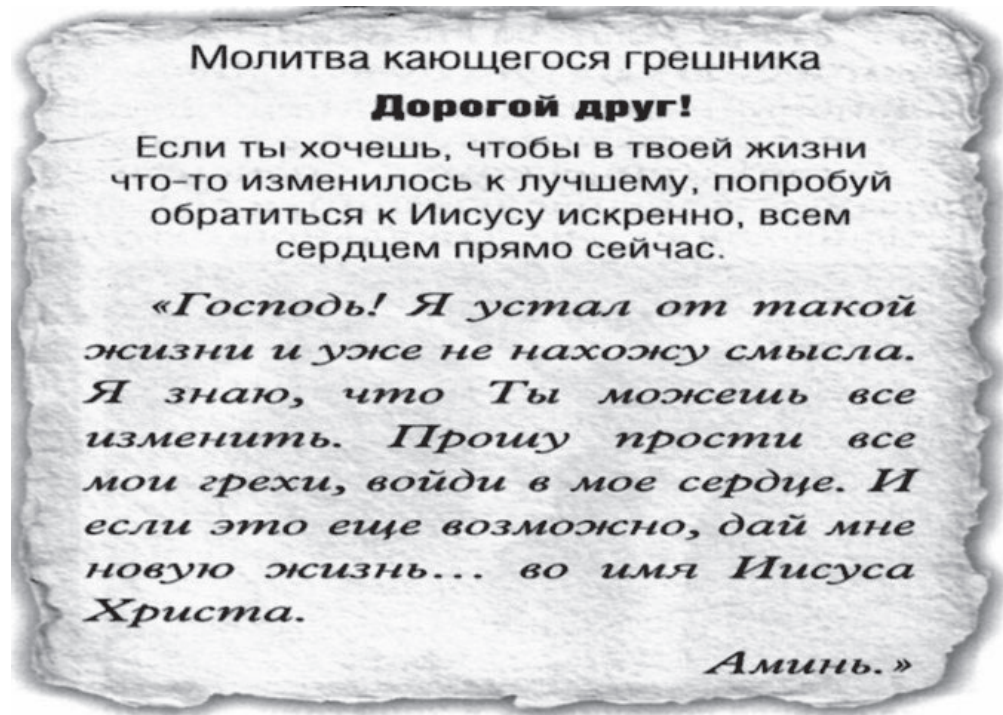
ти сказати собі: «Не все так погано як мені здається!», «В моєму житті більше благодаті ніж негараздів», «Я не вірю, що далі все буде тільки погано. Мій Бог, Який мене любить, цього не допустить!».

Людина по-справжньому щаслива, коли вона не тільки переживає Божу любов, але і ділиться нею з іншими, коли не тільки отримує благодать, але і благословляє інших. «Отож, будьте досконалі, як досконалий Батько ваш Небесний» (Мт 5:48). Наш досконалий Бог вчить нас ділитися, бути благословенням для інших. Підтримувати, підбадьорювати, простягати руку допомоги потребуючому. Хіба ви коли-небудь чули, щоб наш Бог на щось нарікав? Чи скаржився?.. Можливо, прояви нашої досконалості полягають в тому, щоб ми не прагнули свої негаразди поставити вище чужих («Ну, в тебе – то ще таке... а от в мене!»), але, навпаки, прагнули зрозуміти, підтримати, сказати добре слово, показати щоденні благословення, які оточують нашого співрозмовника, заохотити прийти на розмову з Богом, прийняти Христа.

Благодать для нас – це дарунок Бога нам, а благословення, яке походить від нас – це прояв образу Творця в людині. Дощ благодаті не припиняється ніколи. Відкриймо очі, щоб побачити її, а відтак і діяти, аби радість життя відчувати в повноті.

Оксана Нестеренко

В СИЗО НАШЁЛ КЛОЧОК БУМАГИ С МОЛИТВОЙ КАЮЩЕГОСЯ ГРЕШНИКА

Дмитрий Малиновский (1971 г.р.), как и другие его братья во Христе, выпускники центра реабилитации «Маханаим», пережил чудесное исцеление от наркомании и сегодня служит живым примером Божьей славы.

– Родители мои разошлись, вернее, мама ушла к другому мужчине, когда мне было два года. Думаю, что с тех пор грех и вошёл в нашу семью. Отчим был человек суровый, и мы с младшим братом убегали на улицу, где и проводили почти всё время. Вместе с другими уличными ребятами начали воровать. Я забросил школу. Свою взрослую жизнь начинал уже опытным вором, купил квартиру, хорошую машину, – рассказывает Дмитрий. – Однако богатство, нажитое на чужих слезах, не приносило радости: не было мира в душе, преследовал страх. Чтобы притупить его, начал употреблять наркотики.

Через некоторое время Дима «потерял квалификацию», «проколол» всё имущество и, наконец, попал за решётку.

– Тюрьма в г. Изяславе Хмельницкой области в некоторой степени стала для меня спасением, – продолжает рассказ Дмитрий. – Там не было возможности колоться, к тому же в памяти стали всплывать слова младшего брата, который к тому времени уже покаялся и ходил в евангельскую церковь.

Начал молиться об освобождении, и Господь вдруг ответил. Дмитрий попал под амнистию, хотя отсидел лишь 10 месяцев из трёх лет (обычно выпускают тех, кто отсидел больше трети срока). Однако оценить этой милости он так и не смог. Первое, что сделал на свободе – это купил дозу. Силы противостоять этому не было.

– Бегал я недолго, через два месяца – опять осудили на три с половиной года за хранение нарко-

тиков. В СИЗО у меня началась ужасная ломка. Помню, опустился на пол и стоял на коленях скрученный, как вдруг заметил что-то в стене между выступами штукатурки. Думал, окурок сигареты, кинулся доставать, а там – клочок бумаги с напечатанной на нём молитвой кающегося грешника. Я прочёл её, и стало легче. Потом читал каждый раз, когда становилось невмоготу.

С того времени Господь начал открыто говорить к Диме: посылал верующих на его пути. Один из них подарил ему свою Библию. Уже в тюрьме (это было в г. Белая Церковь) со временем начал посещать собрания христиан.

– Мне очень понравилось общаться с этими людьми (к ним приезжали также верующие со свободы). Вскоре я покаялся и начал сам проповедовать Божье Слово. Зависимости моей как не бывало. А на душе была такая радость, что я забывал, что нахожусь в тюрьме.

Дима был в наркотической зависимости 7 лет, два раза сидел в тюрьме.

Когда пришло время освобождаться, и встал выбор – куда идти: в реабилитационный центр или домой, Дима выбрал последнее.

– Я думал, что справлюсь. Но со временем я стал ходить в собрание всё реже. И однажды сатана меня уловил: вечером я шёл с работы и встретил блудную женщину, заговорил, а потом и согрешил с ней. Это было падение. Я снова стал выпивать, а потом и колоться. У меня появилась сожительница, которая вместе со мной ушла из церкви в мир. Ничего хорошего

из этого не вышло, с каждым днём становилось всё хуже.

В конце концов Дима убедил себя, что ему больше нет прощения, и решил покончить с жизнью. Во время дневной смены (он работал таксистом) остановил машину и собирался набрать «нужный» номер, чтобы заказать смертельную дозу наркотика. В этот момент он увидел очень красивую девушку, которая шла навстречу. Она улыбнулась ему.

– Что-то внутри сказало мне подойти к ней. Хотя я уже полностью разочаровался в женщинах, и тем более не имел обыкновения приставать к ним на улице, всё же подошёл, предложил подвезти, – вспоминает Дмитрий. – Незамет-

но разговорились. Оказалось, она всю жизнь учится, везде красные дипломы, золотая медаль, вся правильная такая. А я, что я? Когда она спросила обо мне, я не знал, что ей ответить. Сказал, что верующий, хоть и с тёмным прошлым. Начал свидетельствовать об Иисусе.

После этой встречи Дмитрий поехал в реабилитационный центр на Карьерную, всё рассказал братьям и искренне покался. Пока он был на реабилитации, Таня (так звали красивую девушку) регулярно с ним созванивалась, они встречались, она сама стала членом церкви. А через некоторое время они поженились.

Теперь Дмитрий Малиновский несёт евангельское служение в тюрьмах и гериатрическом пансионате, участвует в медиаслужении, а его жена Татьяна поёт в вокальной группе «Маханаим». В 2010 году у них родилась дочь Милана.

Татьяна Малиновская (жена Дмитрия).

– Я и раньше слышала о Боге, но так, как о Нём рассказывал Дима – это было впервые. Он хорошо знал Библию, и я думала, откуда у этого человека такие знания? Сначала мы с ним ездили на слу-

жения по разным церквям, даже в синагоге были, но больше всего мне понравилось в церкви христиан – пятидесятников. Я стала членом этого собрания, а чуть позже мы поженились. Так как образование у меня музыкальное – закончила музучилище и Киевский институт культуры по специальности «эстрадный вокал», – начала принимать участие в служении прославления. Пою в вокальной группе и благодарю Господа за то, что Он благословил мою жизнь.

(Отрывок из книги «Воды в пустыне».
Печатается с согласия
служителей церкви «Скиния»,
г. Киев)

Коли зір до неба піднімаю
І молитва щира на вустах,
Дотик Твій до серця відчуваю
І втішаюсь у Твоїх руках.

Обіймаєш ніжно, як дитину,
І даруєш неземну любов.
Як же прагну я у цю хвилину,
Щоб сповняв Собою знов і знов!

Ти, як подих вітру, незбагнений,
І як скарб – безцінний, дорогий.
Як вода, повітря, хліб щоденний,
Так потрібен Ти душі моїй.

Бо коли впаду – Ти піднімаєш,
Коли сил немає – Ти даєш,
Коли помиляюсь – наставляєш
І назад до істини ведеши.

Знаєш всі мої переживання,
Знаєш мрії, знаєш всі думки.
Ти зі мною у моїх стражданнях,
І коли радію – поряд Ти.

Ніжний голос тихо-тихо летить
І підносить душу в небеса.
Ти сповняєш миром моє серце,
Твоє світло в ньому не згаса.

Я з Тобою впевнено долаю
Непростий такий життєвий шлях.
Не залишиш і тоді, я знаю,
Як мене огорне смерті страх.

Не даси утратити надію,
Піснею у серці забриниш.
Ти завжди розрадиш зумієш
І в недовільний час не промовчиш.

Люблячий, незмінний, незрадливий,
Полонив давно ество моє.
О, яка сьогодні я щаслива
Тим, що Ти тепер у мене є!

З вдячністю коліна прихилию
І незмінно чую дотик Твій.
Ти зі мною, Ти в мені, я знаю,
Подарунок неба – Дух Святий.
Юлія Тонего

Багато людей вірять в те, що якщо вони народилися у віруючій сім'ї або в християнській країні, то це автоматично робить їх християнами та віруючими. На жаль, така думка дещо відрізняється від біблійного погляду. Якщо горобець народжується у стаїні, це не робить його породистим конем, але він залишається горобцем і скакати він не зможе. Цар Давид писав: *«Отож, я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя»* (Пс. 50:7, укр.переклад). Коли на світ народжується немовля, воно успадковує від батьків генетичні риси як фізичного плану, так і духовного. Фізичні риси – це колір шкіри, очей, волосся, структура тіла, стійкість до різних хвороб та інше. Духовні риси – це гріх (успадковується ще від Адама), прокляття чи благословення, схильність до певних звичок, характер, вміння та здатність робити певні речі та інше. Те, що діти народжуються у гріху, підтверджує ще той факт, що змалку вони полюбують та вміють робити збитки та не слухаються батьків. Звісно, вони це роблять несвідомо та безвинно, тому що природа гріха вже перебуває в них.

Тільки Ісус народився від Святого і не знав гріха, але, як і всі, прийшов в свідомому віці (Йому було 30 років) хреститися від Івана в річці Йордан. Для всіх це було хрещення покаяння в гріхах, яке символізувало смерть для колишнього гріховного життя та початок нового, святого життя для Бога. Та сам безгрішний Ісус показав нам

приклад того, що хрещення та бажання жити згідно Божої волі – це свідомий акт нашої покорі Богові, що супроводжується каяттям (визнанням особистих гріхів) та вірою в нове життя у Христі. Без цих двох

в кращу сторону через прийняття вірою Ісуса Христа як свого Господа (Господаря життя) та Спасителя (від гріха, хвороб та ін.). По суті, це отримання вічного життя в присутності Бога та всієї Його сили та

чинників хрещення перетворюється на купання для тіла, коли в душі людина нічого не отримує. Тобто, увійшла до води сухим грішником та вийшла мокрим грішником. Тому Ісус завжди наголошував: *«покайтесь та віруйте в Євангелію»* (Марка 1:15). Євангелія – це добра звістка про те, що життя кожної людини може змінитися

мудрості для вирішення як особистих проблем, так і для допомоги через нас іншим людям.

«А без віри догодити Богові неможливо; бо необхідно, щоб той, хто приходить до Бога, вірував, що Він є, і тим, котрі шукають Його, дасть нагороду» (Євр.11:6). Першим кроком у наближенні до Бога є наша віра,

що Бог є реальний. А якщо Бог є, то з цього випливає наше зобов'язання перед Ним жити свято, згідно волі Його, інакше доведеться отримати відповідне покарання в вічності за лихі вчинки. Людина не народжується в вірі, вона вибирає те, в що вірити. Багато хто вибирає віру своїх батьків. Звісно, батьківська віра не може нас спасти, ми можемо лише наслідувати приклад їхньої віри, повторюючи її у власному житті. І добре, якщо ця віра є справжньою, живою між нами та Богом, тобто підтверджується ділами віри. Про це говорить наступний крок віруючого – хто щоденно шукає Його, той і отримує винагороду. Справжня віра шукає та прислуховується до Божих порад, такій людині не байдуже, як її вчинки впливають на Бога та оточуючих: чи засмучують, чи дарують радість. Віруюча людина живе любов'ю, тому вона боїться заподіяти біль іншим, боїться зрадити Бога, щоб не проміняти Його на тимчасові радощі цього світу.

Отож, підсумовуючи вищесказане, ми можемо зробити висновок, що недостатньо народитися у християнській родині чи хвалитися вірою батьків. Недостатньо носити ім'я Христа і вважати себе віруючим через приналежність до певної релігійної громади та повторення певних релігійних обрядів. Християнин має жити Христовим життям, наслідуючи свого Вчителя таким чином, щоб через нас люди побачили Христа і заважали теж стати Його учнями.

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.2020705
Наклад: 2000 примірників.

